Kompletenní 2000 bylo definitivní teckou Mike Braxatorise za písnickárskou dráhou

Napsal uživatel -brko-
Úterý, 01 Únor 2000 01:00

Pražský klub Kocour se 1. února 2000 stal svědkem zatím největší hudební události tohoto roku. Se svou aktivní muzikantskou kariérou se zde loučil slavný trampský písničkář Mike Braxatoris, bratr méně známého Michala Braxatorise ze skupiny Bafalo. Mike, který se den předtím vrátil na skok do své rodné vlasti z Ukrajiny, kde v poslední době žil, se rozhodl po pěti letech aktivního hraní přehrát naposled celý svůj rozsáhlý repertoár (63 písní) a odstěhovat se poté definitivně do Grónska. Profláklo se, že tam bude pracovat na mexické polární stanici.

Když jsem něco po sedmé hodině večerní vstoupil do sálu, na pódiu už hořel oheň a hlediště bylo plné rozdychtěných šestnáctek v přiléhavých džínách. Celá scéna byla vyzdobena trampskými vlaječkami osady Vycpaných tchořů a její osvětlení nápadně připomínalo onen legendární koncert Pink Floydu v Benátkách (konečně, dramaturgii benátské show měl tehdy na svědomí právě Mike). Vmáčkl jsem se tedy do jednoho z chumlů před pódiem a snažil se zahlédnout alespoň na chvíli siluetu slavného písničkáře. Ta se co chvíli vynořila z barevného závoje rockových dýmovnic a nakonec se usadila i se svou kytarou blízko táboráku přímo uprostřed pódia. Songy se sypaly jeden za druhým a vedle mě každou chvíli omdlela některá z dívčin. Mike dal do svého úvodního bloku opravdu všechno. A nebylo to vůbec jednoduché. Jak sám později vysvětlil, na Ukrajině napsal většinu svých písní v U dur, a tak ho během koncertu čekalo složité transponování skladeb do tuzemských tónin. To však nebránilo tomu, aby si fanynky a fanynkové nakonec nevyslechli všechny legándární hity jako Déčka jdou, O ránu, Tugani nebo song Rébus s fikaně fikaným textem, napsaným na motivy jedné písně Mikova zcela neznámého kolegy Lenka. Zajímavá byla také píseň V redakci známého časopisu a doslova plíhalovsky otextovaná Vesluji si ve sluji. Po této písni se vrhla neznámá fanynka na pódium a ze šokovaného umělce do slova a do písmene servala celou strunu G. Mike se ovšem nedal zaskočit, odhodil svou akustickou kytaru a dalších dvacet minut (než technik našel nové géčko) pokračoval na svoji elektrofonickou kytaru z roku šedesát. Některé Mikovy písně, například Pískej si pískej, tak dostaly zcela nový kabát a myslím, že tento progresívní sound výrazně oslovil i přítomné publikum.

Úvodní blok skončil přesně ve 21,55 a Mike si v další části programu pozval na pódium svoji kamarádku Blonďatou Merry z osady Bublavých Tchořů. Společně pak zahájili skandálním songem Všichni kradou, ve kterém prokazatelně vykradli nejméně šest autorů pop music najednou. Merry pak na scéně ještě chvíli zůstala a s menšími přestávkami dala s Mikem několik dalších hitovek včetně šestiminutového Nagana.

Mike nakonec zjistil, jak sám řekl, že elektrofonická kytara mu zvuk přece jen "mrví", a tak se s pokorou vrátil ke své trampské španělce. To už doba pokročila a pivo v umělcových žilách udělalo své. Ke slovu přišly také mollové stupnice, z nichž nejoblíbenější - a moll a fr moll - Mike několikrát použil. Po krátkém vyprávění o svém bohatém životě (a když se všichni v sále

vydejchali) zahájil Mike útok na naše smysly tím nejlepším ze své tvorby. Mezi jinými zde zazněla třeba slavná Kocovina (o kterou ho před lety znásilnil jeho bratr Michal), Sněhurka a sedm trpaslíků nebo E.T. Go Home. Ta se stala také předposlední písní večera a zcela vyčerpaný Mike se se slzou v oku pustil i do té úplně poslední, kterou kdy před lidma zahrál. Její krásný refrén "Jó leididió leididió leidí" zpíval s Mikem celý Prosek a text této drsné pistolnické písně by mu mohl závidět i sám Kapitán Kid. Je prostě vidět, že když se tramping dělá s duší a nadšením, lze všechny jeho tváře promítnout i do uměle vytvořených trampských písní. A to je snad ta nejkrásnější tečka za jednou z kapitol dějin trampingu, nazvané Mike Braxatoris.